

Orbán Viktor beszéde a miniszterelnöki eskütételét követően

<https://2010-2014.kormany.hu/hu/miniszterelnokseg/miniszterelnok/beszedek-publikaciok-interjuk/orban-viktor-beszede-a-miniszterelnoki-eskutetelet-kovetoen>

2014. május 10. Budapest

Köztársasági Elnök Urak! Tisztelt Miniszterelnök Urak!

Tisztelt Ház! Hölgyeim és Uraim!

Régi tanítás: mi legyen az első teendője annak, aki megkezdí a kormányzást? Válasz: a szavak helyes használatának helyreállítása.

Ha a szavak használata nem helyes, akkor a gondolatok értelme zavaros.

Ha a gondolatok értelme zavaros, nem lehet szabatosan cselekedni.

Ezért a kormányzásra vállalkozó első dolga az legyen, hogy a gondolatait szavakká, szavait pedig tettekké tegye.

Ne tűrje, hogy szavaiban rendetlenség legyen. Minden ezen múlik.

Tisztelt Ház!

Ezt az ősrégi bölcsességet igyekszem követni, amikor most az új ciklus első miniszterelnöki felszólalását elmondom. Április 6-án a magyar nép döntött. Ezeréves európai államhoz méltó módon, a világban ma elfogadott szabályok szerint, vagyis demokratikus úton döntött a jövőjéről. Első gondolatom a köszöneté. Köszönöm mindenkinek, aki részt vett a választásokon, bármely politikai erőre vagy jelöltre szavazott is. Köszönöm, hogy részvételével erősítette a nemzeti függetlenséget és a szabadság eszméjét, amiért oly sokan léptünk sorompóba az elmúlt évszázadok során. Akik részt vesznek a választáson és különösen azok, akik részt vesznek a választási hadjáratban, valójában hazánk függetlenségi és szabadságharcos hagyományait viszik tovább, hiszen a választás értelme békeidőben sem más, mint választ találni arra a kérdésre, miként őrizhetjük meg nemzeti függetlenségünket, és hogyan rendezhetjük be legjobban hazánk életét a szabadság rendje szerint.

Természetesen azoknak a polgároknak a részvételét külön is megköszönöm, akik bennünket, a polgári, keresztény, nemzeti erőket és személy szerint engem is támogattak. Tudom, hogy nekik különös felelősséggel tartozom, hiszen bizalmukat belénk helyezték, és nekünk kötelességünk ezzel a bizalommal jól sáfarkodnunk. A felénk fennálló kötelességeimről nem fogok elfeledkezni. Még akkor sem, ha tudom, hogy a kormánynak és a miniszterelnöknek az egész országot, a teljes hazát, a nemzet minden polgárát szolgálnia kell, függetlenül attól, hogy április 6-án kire szavazott. És ezt a meggyőződésemet provokációk sem fogják megváltoztatni. Ezért a most megalakítandó kormányom, bár kétharmados parlamenti többség alapján áll, mindig a három harmadot, vagyis minden magyart képvisel majd, minden magyar szolgálatára törekszik.

Ma ezek a szavak a szokásosnál is nagyobb súllyal esnek latba. Évtizedek óta most először az egész magyar nemzet, az anyaország, a Kárpát-medencei magyarok és a Kárpát-medencén kívül élő magyarok is részt vehettek a nemzet közös döntésében. Ezért ez a parlament joggal érezheti magát a magyar nemzet parlamentjének, a kormány pedig joggal fogja magát a nemzet kormányának tekinteni. Felfogásom szerint ez nem túlzás és nem túlterjeszkedés. Sokkal inkább elkötelezettség, vállra nehezedő súly és mindenekelőtt felelősség. Köszönöm az anyaországon kívül élő magyaroknak, hogy elsöprő többséggel támogatták a magyar nemzet határok feletti egyesítésére törekvő politikánkat.

Tisztelt Képviselőtársaim!

A köztársasági elnök kormányalakításra vonatkozó felkérését elfogadtam. Az esküt letettem. A hetedik négyéves ciklusomat kezdem meg képviselőként. 24 parlamenti év áll mögöttem, 16 évet dolgoztam ellenzékben és nyolc évet kormánypárti képviselőként, miniszterelnöki megbízatást vállalva. Értem, mire gondolt Churchill, amikor azt mondta, hogy a politika veszélyesebb, mint a háború, mert a háborúban csak egyszer ölik meg az embert. Ha ideszámolom az antikommunista ellenállási mozgalmakban eltöltött éveimet, lassan 30 éve járom a magyar politika kényelmesnek és simának legkevésbé sem mondható útjait. Ez a 30 évnyi tapasztalat jogosított fel arra, hogy a köztársasági elnök úrnak habozás nélkül igent mondjak, és letegyem az eskümet.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Megtanultam, hogy győzni jó dolog, de azt is megtanultam, hogy a vereség sem hiábavaló. Sőt, aki elszánt, aki nem ijed meg a nehéz munkától, aki nem adja fel, azt még az ellenségei és a vereségei is útjára segítik. A kérdés csak az, jól olvassuk-e, megértjük-e vereségeink, kudarcaink és hátratételeink mélyebb értelmét. Egy tudós kísérleti laboratóriumának leégett üszkös maradványai felett azt mondta: a tűzvésznek egy haszna biztosan van, a házammal együtt minden tévedésemet is felemésztette. Most azonban immár második egymást követő alkalommal nem a vereség és a kudarc, hanem a győzelem és a siker következményeivel kell szembenéznem. Az előttünk álló négy év kiindulópontját és miniszterelnöki munkám startvonalát annak mély és pontos megértése adhatja, hogy az oly nehéz évek után, amikor Magyarországot teljesen megújítottuk és átszerveztük, mégis a munkánk folytatásával bíztak meg a választók. A megtett út nem volt se könnyű, se kényelmes. Ellenkezőleg: súlyos nehézségeket, túlerőben lévő ellenfeleken küzdöttük át magunkat, államadósság, szitává lyuggatott költségvetés, pénzügyi diktátumok, bankokkal, monopolcégekkel, kartellekkel és nemzetközi bürokratákkal nehezített akadálypályán jutottunk túl, nem a kormány, hanem az egész ország. Mégis az út folytatása mellett döntöttek a választók. Döntésükből először is a meddő viták lezárása iránti vágyat olvasom ki.

Tisztelt Ház!

Az ember természetéhez tartozik, hogyha hosszú időn át eltiltják valamitől, a tiltás elmúltával hajlamos azt túlhajszolni, átesik a ló másik oldalára. 40 évig tilos volt vitázni, aztán, hogy 25 éve már szabad, a magyar közélet másból sem áll, csak vitákból: hol erre, hol arra lépünk egyet, mindenki hajtogatja a magáét, és végül maradunk, ahol vagyunk, helyben járunk. A vita, az egyetértés, a megegyezés és a cselekvés helyes arányát a magyar politika nem találta meg. Ezért van az, hogy hiába a szabadság, a demokrácia, a piacgazdaság, hiába a fejlődés kétségtelen jelei, a közérzés mégis inkább az, hogy helyben járunk, hogy nem jutottunk előre. A most kinyilvánított közakarat szerint jobb az ország számára a megkezdett markáns és határozott irány mellett kitartani, semmint újranyitni a meddő viták korszakát. Eleget vitáztunk a fő irányról, az alapvetésekről, hogy a választók közkedvelt, lényegre törő, ám némileg pontatlan szavajárását idézzem: ideje dolgozni, most folytatódjon a tettek és a cselekvés korszaka.

A másodszori megerősítés után számomra nem vita tárgya az Alaptörvény, az emberi méltóság tiszteletére épülő társadalomszervezés, a szabadságot és a felelősséget összekapcsoló politika, nem vita tárgya a munkaalapú gazdaság és a nemzetegyesítés politikája sem. A hogyanról és a részletekről lesznek és kellenek is viták, de az alapkérdések eldőlték, a választók a vitát lezárták. Felfogásom szerint tehát ez a választás megerősítette a 2010-ben végrehajtott második rendszerváltást. Megerősítette, hogy a magyar gazdaság spekuláció helyett munkára épüljön, hogy a liberalizmus doktrínái helyett a kölcsönös felelősség eszméjét kövessük. A globális erők előtti behódolás helyett küzdjünk nemzeti függetlenségünk megtartásáért, internacionalizmus helyett a haza szeretetére neveljük a gyermekeinket, és a megengedő, mindent eltűrő rendetlenség helyett legyen végre rend, amely egyszerre méltányos és következetes.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az áprilisi választási eredmény az egység melletti elkötelezettséget is jelenti. Nincs értelme számháborúba bocsátkozni arról, hogy miképpen viszonyul a kormánypártoknak adott támogatás a szavazópolgárok teljes számához. A választási győzelem aránya meggyőző. Legfeljebb annyit fűzünk hozzá, hogy megfontoljuk az ellenzék vezetőinek álláspontját, akik a kampány során szó szerint azt mondták: aki otthon marad, a kormányra szavaz. Hallgatás beleegyezés – mondja a magyar. Még ha itt ennek érvényességéről bennem marad is némi kétely, de új ciklus indul, tegyünk hát gesztust az ellenzék felé, és fogadjuk el az ő értékelésüket.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A modern korban, amely az érvelésre, az álláspontok és javaslatok súlyának összemérésére, valamint a saját érdekek képviselésére épül, bármennyire is szeretnénk, se az összefogás, se az egység nem lehet teljes. Mi, az összefogás és az egység hívei

tudatában vagyunk ennek az emberi lélek legmélyéről fakadó törvényének. Ennek belátása teszi lehetővé, hogy a nemzeti egységet és a demokráciát összeegyeztethessük. A lényeg azonban az, hogy a választásokon az egységre törekvő erők elsöprő többséget kaptak, vagyis a közép-erők diadalmaskodtak. Ezt a hatalmas tömeget én európai középnek tekintem. Európai középnek, mely határozottan elutasítja a szélsőséges politikát. A szélsőséges, mint politikai megbélyegzés olcsó politikai furkósbotként és a kelleténél gyakrabban kerül elő a magyar közéletben. Ezért indokolt világossá tennem, hogy a következő négy év során mit tekintünk majd szélsőségesnek, amellyel szemben – és ezt szeretném kiterjesztés nélkül előre bocsátani – határozottan, következetesen és kitartóan fogok fellépni.

Szélsőségesnek tekintek minden olyan politikát, amely veszélyes a magyarokra.

Veszélyesnek és szélsőségesnek tekintem, ha valaki a bűnözők jogait az áldozatok elé sorolja. Veszélyesnek és szélsőségesnek tekintem az olyan gazdaságpolitikai javaslatokat, amelyek mellőzik az értelem és a józan ész elemi szabályait. Veszélyesnek és szélsőségesnek tekintem azt a politikát is – hívja az magát akár jobb-, akár baloldalinak –, amely azért akar pénzt elvenni a dolgozó emberektől, hogy odaadja azoknak, akik bár munkaképesek, de nem akarnak dolgozni, vagyis szélsőségesnek tekintem, ha valaki nem a munkát, hanem a munkanélküliséget akarja támogatni. És a magyar népre veszélyesnek és szélsőségesnek tekintem azt a politikát, amely az ezeréves Magyarországot valamiféle Európai Egyesült Államok oltárán fel akarja áldozni. Ezt ellenzem, és az ebből fakadó, meghunyászkodó külpolitikai magatartással együtt visszaszorítandónak tartom. De ugyanígy veszélyes és szélsőséges politikának fogom tekinteni az Európai Unióból való kilépés programját is. Nekünk, magyaroknak viharos történelmünkkel a hátunk mögött meg kell értenünk, hogy aki nem ül a vacsoraasztalnál, nem lepődhet meg, ha az étlapon találja magát. Ezért a kormány politikája a nemzeti együttműködés, az egység és az európai közép megerősítésére irányul majd. A következő négy évre tekintve nincs bennem aggodalom se a jobb-, se a baloldali szélsőségek miatt. A vízállás természete már csak olyan, hogy gyakran változik. Ezért nem az a kérdés, hogy milyen magas a vízállás, hanem hogy milyen magasak a gátak, és a magyarok a választásokon magas gátakat húztak, ez garantálja a kormány és ezen keresztül Magyarország stabilitását az előttünk álló években.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A választási kampány során pillanatnyi kétséget sem hagytunk a terveink és szándékaink felől: folytatjuk, támogassanak, hogy folytathassuk, ezt kértük. De valójában ennél többet kértünk: azt kértük, hogy folytassuk együtt. Szándékom szerint – miképpen az elmúlt négy évben tettük – folytatni fogjuk a nemzeti konzultáció politikáját is. Keresni fogom a lehetőséget, hogy a közéleti részvétel legkülönbözőbb formái nyíljanak meg a magyarok előtt. A felelősséget, a végső politikai döntésekért viselendő kormányzati felelősséget soha sem hárítottam át, és ezután sem helyezem más vállára. Az emberek azért tették a mi vállunkra, hogy mi hordozzuk el, de ez nem zárja ki, sőt inkább szükségessé teszi, hogy meghallgassuk az embereket. Szükségünk van a hangjukra és a véleményükre. Másfél évtizeddel ezelőtt Magyarország legfiatalabb választott

miniszterelnöke lehettem. Elhihetik nekem, hogy nem vagyok már olyan fiatal, hogy mindenre tudjam a választ.

Tisztelt Ház!

2010-ben úgy döntöttünk, szakítunk az 1990 és 2010 között húsz évig uralkodó liberális társadalomfelfogással, társadalomszervezési elvekkel és módszerekkel. Helyette – miként az Alaptörvény, melyre mindannyian letettük az esküt, ezt szabatosan elénk tárja – a szabadság és a felelősség összekapcsolását, vagyis a kölcsönös felelősségvállalás eszméjét és politikáját követjük. 20 évig az a felfogás uralkodott, az az életszemlélet kapott politikai elismerést és támogatást, hogy mindent szabad, ami más szabadságát nem sérti. Miután nincs válasz arra a kérdésre, hogy ki dönti el, mi az, ami a másik ember szabadságát már sérti, a való életben ezt a kérdést az erő, az erőfölénnyel rendelkező válaszolta meg. Ezért bizonyult a valóságban ez a felfogás minden szellemi eleganciája és vonzereje mellett is álságosnak és képmutatónak. Éppen ezért kellett elvetnünk, és helyébe új eszmét emelnünk. Pontosabban vissza kellett helyeznünk jogaiba az ősi erkölcsi törvényt: amit nem akarsz, hogy veled cselekedjenek, te se tedd azt másokkal. Sőt, a keresztény ihletettséggű politika jegyében hozzá akarjuk illeszteni azt a törvényt is, hogy amit szeretnél, hogy veled cselekedjenek, te is azt tedd másokkal.

Tisztelt Ház!

Tudatában vagyok annak, hogy az emberi magatartást végül is nem külső viselkedési utasításoknak, különösen nem kormányzati döntéseknek és legkevésbé kormányfői felhívásoknak, hanem mélyről, a lélek mélyéről jövő késztetéseknek kell, kellene szabályozniuk. A belső meggyőződésnek szabályoznia kellene az élethez, az idősekhez, a gyerekekhez, a felebarátokhoz, a másneműekhez, az igazsághoz és magához a közösséghez fűződő viszonyunkat. Nevezhetjük ezt egyszerűen lelkiismeretnek is. Ezért itt a politikának, a kormánynak, a miniszterelnöknek fokozott óvatossággal kell eljárnia, tudván, hogy vékony jégen jár, és a jó szándék és jó akarat, még pontosabban a jó szándéka és a jó akarata könnyen visszájára fordulhat, és illetéktelen beavatkozásnak, erőszakosságnak tűnhet fel. Ugyanakkor, Tisztelt Ház, nem fogadhatunk el olyan közállapotokat, amelyben a lelkiismeretesen eljárók, a törvényeket betartó emberek folyamatosan rosszul járnak, míg a lelkiismeretlen, a farizeus, a szabályokat kijátszó mindig jól jár és előnyt szerez. Ha ide jut az ország, a közélet szereplői nem maradhatnak csendben, és nem lehetnek tétlenek. Kellő körültekintéssel, mértéktartással, a személyes méltóság tilalomfáját tisztelve, de szerepet kell vállalniuk az ország helyes rendjének helyrebillentésében. Ezt várom el magamtól, a kormányszakemberektől, és ezt kérem Önöktől, parlamenti képviselőktől is.

Tisztelt Ház!

A 2010 óta épülő új korszakban az egyén és a közösség kapcsolatát is új szabályok alakítják.

A liberális alkotmány nem kötelezte a kormányokat a nemzeti érdekek szolgálatára, nem kötelezte, hogy ismerjék el és erősítsék a világban élő magyarok nemzetünkhöz tartozását, nem védte meg a közösségi vagyont, nem védte meg az embereket az ország eladósításától és kifosztásától. És a szabadság nevében végül családok százezrei jutottak adós rabszolgaságba. Én elkötelezett leszek a jövőben is, hogy az emberek munkája, teljesítménye és érdeke, valamint a közösség, a nemzet élete közötti kapcsolat megmaradjon, sőt erősödjön. Számomra a társadalom nem egyének pusztá halmaza, hanem közösség, szerves szerkezet. Ez a nemzeti és keresztény ihletettséggű társadalomértelmezés adja majd munkám eszmei alapját és egyben célját is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tapasztalatom szerint a jólét és egy ország lelki állapota összefüggnek egymással. Jólét csak olyan országban szökhet szárba, amelynek helyes az önismerete, megfelelő az önbecsülése, és él benne a büszkeség érzése, vagyis tisztában van a lehetőségeivel, senkinél sem tartja magát alávalóbbnak, és komoly teljesítményeken nyugszik saját nagyszerűségének tudata. Az ilyen országok képesek tiszteletre méltó gazdasági eredményekre, képesek folyamatos gyarapodásra, és polgáraiknak is képesek megadni ennek esélyét. Vagyis rendelkeznek a békés gyarapodás képességével. Ehhez, Tisztelt Ház, erő kell, mert a békét csak az erős adhatja meg, békét csak az erős teremthet, de, tisztelt Hölgyeim és Uraim, a béke nem egyenlő a háború hiányával. A béke sokkal inkább az igazság gyümölcse. Az igazságosság pedig abban áll, hogy mindenkinek meg kell kapnia azt, ami megilleti, és meg kell tennie azt, ami tőle elvárható. Megkapnia, ami megilleti, és megtennie, ami tőle elvárható életállapotának megfelelően, és mindeközben az igazságosság vagy ennek hiánya nem lehet hivatkozás az életállapotunkból fakadó kötelességeink alóli felmentésre. 30 év politikai tapasztalata alapján az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy az igazságosságnak ez a kiegyensúlyozott és árnyalt felfogása teremt olyan országot, amelyben békesség uralkodik, amelynek alaphangja a derű, és amely képes a világ más országaival versenyképes gazdasági teljesítményt nyújtani.

Tisztelt Képviselőtársaim!

Nyitott világgazdaságban élünk. Ezért az igazságos, de gazdaságilag nem versenyképes országok előbb-utóbb hanyatlani kezdenek, és szegénységbe süllyednek. A szegénység pedig irigységet szül, ami véget vet a békességnek, és egyszerre nyit teret a legkicsinyesebb és a legsúlyosabb háborúság előtt. S ugyanígy a gazdaságilag versenyképes, de igazságtalanul elrendezett életet élő országokban az erős letiporja a gyengébbet, nincs tekintettel a másik emberi méltóságára, így szükségszerűen felhalmozódik az elégedetlenségnek, a sérelemnek, a dühnek és a gyűlöletnek az a

gyúanyaga, amely felemészt a békességet. Olyan kormány megalakítására törekszem tehát, amely képes egyszerre igazságos és versenyképes Magyarországot teremteni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kötelességem néhány szót szólni a leendő kormány Európa-politikájáról. Magyarország a nyugati szövetségi rendszer, a NATO és az Európai Unió része. Efelől nincsen és a kormányzásunk idején nem is lesz kétség. Mi azonban ezekben a szövetségekben tagok vagyunk, és nem túsok. A szövetségi kötelezettség nem vonatkozik a látásra; senki sem várhatja el tőlünk, hogy vaknak tétessük magunkat, hogy ne lássuk, mi zajlik körülöttünk és velünk a világban. És a szövetségi kötelezettség nem vonatkozik a szólásra sem; senki nem várhatja el tőlünk, hogy némának tétessük magunkat, hogy ne tegyük szóvá azt, amit magunk körül látunk. És a szövetségi kötelezettség nem vonatkozik a gondolkodásra sem; senki nem várhatja el tőlünk, hogy tökfilkónak tétessük magunkat, akinek nincs egyetlen épkézláb gondolata sem arról, hogy mit kell, mit kellene tennünk. A mi Európa-politikánkat a tisztánlátás, a nyílt párbeszéd és a bátor gondolkodás jellemzi majd. A 2008-ban kitört pénzügyi válság óta Közép-Európa nem érheti be a nyugati politika másolásával. Európa napról napra veszít világgazdasági, világkereskedelmi és világpolitikai súlyából. Európa a mi hazánk, a közép-európai népek hazája is, ezért személyes érdekünk, személyes ügyünk és – jó szövetségeshez méltóan – személyes kötelességünk is, hogy változtassunk ezen a helyzeten.

Közép-Európának és Magyarországnak, Tisztelt Ház, megvannak a maga javaslatai, amelyek mögé az elmúlt évek kemény munkája, a gazdasági és politikai sikerek adják a fedezetet. Olyan Európát akarunk, amely tiszteli saját gyökereit, tiszteli a kereszténységet, és megadja a nemzeteknek az őket megillető tiszteletet. Olyan Európát akarunk, amely belátja, hogy az a közösség, amely nem képes magát biológiailag fenntartani, eltűnésre ítéltetett. Nem akarunk bevándorlást támogató politikát, és nem akarunk kezelhetetlen feszültséget okozó bevándorló tömegeket sem, de akarjuk a gyermekvállalás támogatását, és akarjuk a népességfogyás természetes úton történő megfordítását. Elismerést és tiszteletet akarunk a családoknak, visszautasítjuk a házasság és a család relativizálását, kitágítását és kiüresítését. Gyámolítást, védelmet és testi-lelki biztonságot követelünk a gyermekeknek. Olyan Európát akarunk, amely támogatja a vállalkozói szellemet, képes a teljes foglalkoztatás megteremtésére, és amely felszámolja a magas energiaárak okozta európai versenyhátrányt. Radikális, gyors energiaár-csökkenést akarunk egész Európában, összekapcsolt európai energiahálózatokat és biztonságos energiaellátást az egész kontinensen.

Tisztelt Elnök Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház!

A gazdasági kapcsolatainkat állítjuk a külpolitika középpontjába, folytatjuk a keleti nyitást, megerősítjük a gazdasági jelenlétünket, és növeljük gazdasági súlyunkat a Kárpát-

medencében. Ez érdeke Magyarországnak, a szomszédos országoknak, és érdeke az Európai Uniónak is. A regionális gazdasági kapcsolatok eltökélt erősítése nem áll ellentétben a markáns nemzetpolitikai irányvonallal. A magyar ügy a II. világháború óta megoldatlan. A magyar ügyet európai ügynek tekintjük. A Kárpát-medencei magyarokat megilleti a kettős állampolgárság, megilletik a közösségi jogok, és megilleti az autonómia is. Ez az álláspontunk, melyet képviselni fogunk a nemzetközi politikában. Mindennek közeli aktualitást ad az Ukrajnában élő 200 ezres magyar közösség helyzete, amelynek meg kell kapnia a kettős állampolgárságot, meg kell kapnia a közösségi jogok teljességét, és meg kell kapnia az öngazgatás lehetőségét is. Ez világos elvárásunk a most formálódó új Ukrajnával szemben, akik egyébként élvezik együttérzésünket és támogatásunkat a demokratikus Ukrajna megteremtéséért végzett munkájukban.

Tisztelt Ház! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mindannyian tudjuk, hogy számos magyarnak sikerült a világ legjobbjai közé emelkednie.

Nobel-díjasok, művészek, olimpikek. Mégis hiányérzet dolgozik bennünk. Ha ugyanis oly sokaknak sikerült egyen-egyenként, miért nem sikerül együtt, egy nemzetként közösen? Pedig éppen ezt akarjuk, megépíteni a jómodban és biztonságban élő nemzeti közösséget, ahol nem kivétel a siker, hanem a többség élménye, ahol mindenkit emel az a közös siker, amihez mindenki hozzáteszi saját eredményét. Ugyan már sokat tettünk, de még sokat kell tennünk azért, hogy ilyen Magyarországon élhessünk. Mindehhez azonban először is meg kell akadályoznunk, hogy a nemzet kárára lehessen boldogulni, keresnünk kell és keresni is fogom azokat az utakat és módokat, ahol a magyarok úgy tehetnek a saját személyes ügyeikért, úgy tehetnek szert személyes haszonra, hogy az közben az egész közösség javára is váljon. Évtizedek óta először jutottunk el odáig, hogy a gazdaság nem hitelből nő, a pénz világa egyensúlyban van, és közben bővül a vállalatok, a termelés és a munka világa. Ez bizakodással tölthet el bennünket.

Tisztelt Ház!

A miniszterelnöktől elvárják, hogy megmondja, merre tart Magyarország. És bár a miniszterelnök messze nem mindenható, de még csak nem is jövendőmondó, illik értelmesen válaszolnia. Középre tartunk. Egy új Közép-Európát építünk, amely felzárkózhat Európa nyugati feléhez. Az európai életszínvonal és életminőség közepe felé tartunk a következő négy évben. Még nem érjük el a felsők és az elsők szintjét, de felfelé haladunk. A középosztály, vagyis a magyarok nagy többségének megerősödése felé tartunk. Munkára, tudásra, tulajdonra és szabad vállalkozásra épülő, egészséges szerkezetű gazdaság felé tartunk. A közös és a családi pénzügyeink az egyensúly felé haladnak. A mindennapi megélhetés egyre kevésbé teremt pénzügyi függést és adósságot, egyre kevésbé épül tétlenségre és segélyekre. Munkahely, tudás, tulajdon, vállalkozás. Mindez jövedelmet és pénzt hoz. De ad még valamit, ami a pénznél is fontosabb, és az a biztonság. Ha a fejemre, az eszemre, a karomra és az izmomra szükség van, ha kifizettem az adósságomat, ha van megtakarításom, ha saját

otthonomban élhetek, ráadásul stabil kormány áll az ország élén, biztonságban vagyok. E felé ebbe az irányba tart majd Magyarország a következő négy évben.

Tisztelt Ház!

Hova érhet el Magyarország négy év alatt? Messzire és magasra juthatunk. Most itt az esély, hogy hátrahagyjuk mindazt, ami lehúzott minket. A nagy közös és egyéni adósságot. A nem vagy csak félig használható tudást, a csak papíron megszerzett szakképesítést, a kibírhatatlan rezsiköltségeket, a mindennapi élet kiszolgáltatottságát. Elérhető lesz a biztonság, a munkahely, az otthon, és megszerezhető lesz a jó képzettség és a minőségi tudás.

Tisztelt Képviselőtársaim!

Végezetül már csak egyetlen kérdésre kell válaszolnom: milyen a jó miniszterelnök? Van Eötvös Józsefnek egy példázata a gőzmozdonyról, pontosabban a szakértőről, aki tökéletesen ismeri a mozdony szerkezetét, annak minden kerekét, minden egyes csavarját és tengelyét. Csak éppen azt nem tudja, mitől működik az egész, mert nincs fogalma a gőz mibenlétéről, vagyis arról az erőről, ami az egészet mozgásba hozza és mozgásban tartja. Ismeri a dolgok hogyanját, de nem ismeri a miértjét.

Tisztelt Ház!

Ez a helyzet az államgéppel is. Hiába ismerjük a szerkezetet, ha nem értjük a nemzetnek az egész államot átjáró lelkét, karakterét, a nemzet szellemét és a nemzet akaratát. Ha ezeket nem értjük, elrozsdásodik az alkotmány, nyikorognak a törvénykönyvek, recsegnek-ropognak az intézmények, működésképtelen a szerkezet. Ha a kormány – élén a miniszterelnökkel –, ha a képviselők, ha a politika világához tartozók értik a nemzet szellemét, lelkét és akaratát, akkor jól fogják tudni szolgálni azokat, akik megválasztották őket. Én szeretnék jól szolgálni, szeretnék jó miniszterelnöke lenni ennek a különös, egyedi, tehetséges, de sokat szenvedett népnek, ennek a bátor, leleményes, lovagias és iparkodó nemzetnek. Szeretném, ha nem kellene több áldozatot hoznia, hiszen így is mértéken felül kellett szenvednie annyi évszázadon keresztül. De tudom, hogy a jövő, mert annak ilyen a természete, s amelynek európai horizontján a kelleténél jóval több a felhő, újabb kihívásokat és próbatételeket állít majd elénk. Akárhogy is lesz, Önök bizonyosak lehetnek abban, hogy még a kényszerűen meghozott áldozatok is végül a javát fogják szolgálni annak a nagy közösségnek, amely minden magyart magában foglal.

Tisztelt Ház!

Úgy kell szolgálnunk, hogy a nemzet közös életének kereteket adó államszerkezetet és kormányzatot mindig lélek, cél és értelem járja át, mindig a közös sors tudata és felelőssége határozza meg. Ezt a parancsot akarom szolgálni a legjobb tudásommal és minden erőmmel. Azt kérem a Jóistentől, ha már idáig elhozott, sasszárnyon hordozott, most erősítsen meg, hogy megfelelhessenek a rám nehezedő és rám váró felelősségnek. Azt kérem, hogy tetteimet mindig a hűség és a belátás vezérelje.

Soli Deo gloria! Egyedül Istené a dicsőség!